

ת"ד 915/09/19 - מדינת ישראל נגד ולריק איסקוב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 915-09-19 מדינת ישראל נ' איסקוב
תיק חיצוני: 268873/2019

בפני	כבוד השופטת צפורה משה
:	
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ולריק איסקוב על ידי עו"ד אניקין מטעם הסניגוריה הציבורית.

החלטה

בפניי בקשת ההגנה ולפיה מתבקש בית המשפט להורות במסגרת "משפט זוטא" על פסילת הנאשם, מיום 24/6/19 שעה 10:06 אשר נגבתה ממנו על ידי החוקר, הבוחן בתיק, מר אליהו סאייג (להלן: "החוקר") ואשר יש בה לכאורה משום הודאת הנאשם באחריותו לתאונה נשוא כתב האישום.

ההודעה כוללת גם טופס הודעה על זכויות חשוד - סומנה **נ/2**.

כמו כן, להודעה צורף גם **תשריט (סקיצה)** אשר כביכול נרשם בידי הנאשם - סומן **ת/1**.

(ההודעה והתשריט (סקיצה) ביחד ייקראו להלן: "**ההודעה**").

(הקיצורים שלי: "צ.מ.").

לטענת ההגנה, החוקר הפר, הן את **זכות הנאשם להיוועצות בעורך דין** והן את החובות הקבועות **בחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב - 2002** הקובעות את האופן בו תתנהל חקירת חשוד(להלן: "**חוק חקירת חשודים**").

לטענת ההגנה שפת האם של הנאשם הינה רוסית.

הנאשם אינו שולט ברמה הנדרשת בשפה העברית בה נגבתה ותועדה החקירה בכתב.

ההודעה נגבתה ללא מתורגמן בחקירה וללא תיעוד חזותי או קולי כמתחייב בנסיבות תיק זה.

בכך טוענת ההגנה נפגע למעשה רצונו החופשי של הנאשם במסירת ההודעה והיא אינה עומדת במבחני הקבילות הקבועים **בסעיף 12 לפקודת הראיות {נוסח חדש}** (להלן: "**סעיף 12 לפק' הראיות**") והמחייבים לענין עדות על "**הודיית נאשם**", זאת לצד טענות נוספות ומבחנים נוספים לנוגעים לפגיעה בזכות הנאשם להליך הוגן.

לאור האמור, מתבקש בית המשפט לפסול את ההודעה מלשמש ראיה בתיק בבחינת "הודיית נאשם" ואשר עליה מבקשת המאשימה לבסס את כתב האישום.

מנגד טוענת המאשימה כי זכויות הנאשם לא הופרו, שכן המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה.

לנאשם נתנה הזכות להיוועץ בעורך דין, כפי שהדברים אף כתובים ומופיעים על גבי ההודעה.

באשר לתיעוד החקירה לא היה לכך מקום לאור הבירור שערך החוקר עם הנאשם, דברי הנאשם, כמו גם התרשמות החוקר כי הנאשם שולט בשפה העברית.

זאת ועוד, גם אם החקירה לא תועדה בתיעוד חזותי או קולי, אין בכך כדי להביא לפסילת ההודעה מלהוות "הודיית נאשם", זאת גם בהתבסס על פסיקה תומכת.

הנאשם מסר עובדות אשר לא היו יכולות להיות בידיעתו של החוקר וגם מכאן ניתן ללמוד כי אילו דבריו של הנאשם עצמו.

אין מדובר בפגיעה קיצונית בזכויות הנאשם או אמצעי פסול כלשהו שהופעל עליו ומשכך לא ניתן לפסול את ההודעה לא לפי **סעיף 12 לפק' הראיות** ולא לפי "**כלל הפסילה הפסיקתית**" כפי שנקבע ב"**הלכת יששכרוב**".

מפנה לטיעוני הצדדים בהרחבה, בפרוטוקולים מיום 27/7/20, 22/9/20 וכן לסיכומי המאשימה בכתב מיום 12/8/20.

אין חולק על פי החומר שהונח בפניי כי:

שפת האם של הנאשם הינה רוסית ולא עברית וכי הנאשם אינו שולט בשפה העברית באופן מלא.

לא נכח מתורמן לשפה הרוסית בזמן החקירה.

גביית ההודעה לא תועדה לא בתיעוד חזותי ולא בתיעוד קולי והנאשם לא היה מיוצג על ידי עורך דין במהלך החקירה.

בהודעה נרשם, כי הודע לנאשם על זכותו להיוועץ בעורך דין.

בהודעה נרשם כי ההודעה הוקראה לנאשם וכי הנאשם לא אשר כי קרא אותה בעצמו.

הנאשם חתום על נ/2 ו-ת/1.

חלק מהרשום בתשריט ת/1 נרשם על ידי החוקר עצמו בהיעדר תיעוד.

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו גרימת תאונת דרכים אשר תוצאותיה חבלות של ממש.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם נהג ביום 21/6/19 בסביבות השעה 16:00 במונית תוצרת טויוטה, מספר רישוי 7285726 בהרצליה, ברחוב קרן היסוד בנתיב הימני מתוך שניים, מכיוון מערב למזרח והתקרב לבית מספר 9.

רחוב קרן היסוד הינו רחוב דו סטרי המופרד על ידי קו הפרדה רצוף.

אותה עת נהג חג'ג' פרנק, אופנוע תוצרת הונדה מספר 58254901 ברחוב קרן היסוד בעקבות ובכיוון נסיעת הנאשם בנתיב השמאלי.

הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, סטה ימינה, עלה עם רכבו על המדרכה הימנית, סטה שמאלה, ירד מהמדרכה לכביש החל לבצע פניית פרסה תוך חציית קו הפרדה רצוף חסם דרכו של האופנוע שנסע מאחוריו בנתיב השמאלי, אילץ אותו לסטות שמאלה לעלות על המדרכה השמאלית ולהתנגש בעץ.

כתוצאה מהתאונה, נחבל רוכב האופנוע חבלות של ממש, שברים בצלעות שמאל 6-8 ושבר באף, כמו כן ניזוקו האופנוע והעץ.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של **נהיגה בקלות ראש, חציית שטח הפרדה, התנהגות הגורמת נזק ביחד עם גרם חבלה של ממש**, הכול כמפורט בכתב האישום.

כפירת הנאשם:

ביום 1/6/20 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, בתוצאות התאונה תוך שנטען על ידי ההגנה כי אין בחומר הרפואי רלוונטיות לנטען בכתב האישום.

יחד עם זאת, הנאשם הודה בנתיב בו נסע רוכב האופנוע כמצוין בכתב האישום.

יודגש, כי עוד בפתח ישיבת ההקראה הודיעה ההגנה כי בכוונתה לנהל "**משפט זוטא**" והתיק נקבע לשמיעת הוכחות. המאשימה הודיעה כי לאור טענת ההגנה, היא מבקשת תחילה להעיד את החוקר, **עת/1** גובה ההודעה כאמור לעיל.

בדיון הראשון שהתקיים בתיק ביום 16/1/20, עת הנאשם לא היה מיוצג, התייצב הנאשם לדיון עם מלווה, סוכן הביטוח שלו, **מר שלומי פרי**, כאמור בפרוטוקול.

המלווה בקש בשם הנאשם כי ימונה לו מתורגמן לשפה הרוסית כאשר לדבריו הנאשם אינו שולט בשפה העברית.

עוד בקש כי לאור מצבו הכלכלי ימונה לו סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית.

בהחלטת מאותו יום, הוריתי על מינוי סניגור מהסניגוריה הציבורית לנאשם וכן על זימון מתורגמן לשפה הרוסית.

בכל הדיונים שהתקיימו מאז נכח/ה מתורגמן/ית לשפה הרוסית.

ביום 27/7/20 התקיימה ישיבת ההוכחות הראשונה, במסגרתה בקשה המאשימה להגיש את הודעת הנאשם.

ההגנה התנגדה, **מפנה לטיעוני ההגנה החל מעמ' 5 ש' 10 לפרוטוקול ואילך**.

לטענת ההגנה, על אף שעל גבי ההודעה מצוין כביכול כי הנאשם רשאי להיוועץ בעורך דין, למעשה לא הוסברה לנאשם "**זכות ההיוועצות**" והנאשם גם לא הבין אותה.

אילו היה הנאשם מבין את זכותו להיוועץ בעורך דין היה מבקש לעשות כן.

הנאשם דובר עברית בסיסית ביותר, לא קורא לא כותב, אף אחד לא הסביר לו כי יש אפשרות שהחקירה תתורגם על ידי מתורגם מוסמך וכי על פי **חוק חקירת חשודים** החקירה צריכה להתנהל בשפת החשוד ועל פי התנאים בחוק.

זאת ועוד, הנאשם הודה בחלק מהדברים ומאחר והנאשם לא הבין את ההליך, לא ניתן לומר כי ההודעה אשר הינה בבחינת "הודיית נאשם" נמסרה חופשית ומרצון.

סעיף 2 לחוק חקירת חשודים קובע כי חקירת חשוד תתנהל בשפת החשוד, או בשפה שהנאשם מבין ודובר אותה.

זאת ועוד, **על פי סעיף 8 (3) לחוק**, מקום שהיה לשוטר יסוד להניח כי החשוד אינו יודע קרוא וכתוב או שהוא אדם עם מוגבלות, דבר המקשה עליו לאשר את נכונות החקירה, החקירה בכתב תתועד בתייעוד חזותי או תיעוד קולי.

במקרה דנן לא קוימו ההוראות המחייבות על פי **חוק חקירת חשודים**, וגם משום כך לא ניתן לומר כי "**ההודיה**" ניתנה

חופשית ומרצון.

ב"כ הנאשם הפנה לרע"פ 100049/08 בעניין ראתב אבו עצה סומן נ/1 בדבר הכללים החלים לעניין זכות ההיוועצות ולפיהם בין היתר עולה כפי שנקבע על ידי שופט בית המשפט העליון, כב' השופט דנציגר, כי אין די באמירה בעלמא כי לנאשם ניתנה הזכות להיוועץ בעורך דין, אלא על החוקר מוטלת החובה להבהיר ולוודא מפורשות כי הנאשם ויתר על זכות זו, טרם הוא בוחר להמשיך בחקירת הנאשם.

בשילובן של הפרת זכות ההיוועצות, כמו גם הוראות "חוק חקירת חשודים", לא ניתן לומר כי "הודיית הנאשם" ניתנה חופשית ומרצון ובית המשפט מתבקש להורות על פסילתה ומכאן שלא ניתן לבסס עליה הרשעה.

לטענת המאשימה, יש לדחות את טענות ההגנה מהנימוקים המפורטים להלן:

באשר להפרת זכות ההיוועצות בעו"ד, הפנתה לעמ' 1 בחקירה "טופס הודעה על זכויות החשוד", עליו חתם הנאשם ובו נרשם במפורש כי זכותו להיוועץ בעו"ד טרם החקירה לרבות עו"ד ציבורי בכפוף למגבלות החוק, כמו גם להודעת הנאשם תחת אזהרה שם צוין במפורש לאחר פירוט החשדות כי הינו רשאי להיוועץ בעו"ד.

באשר להפרת חוק חקירת חשודים, הפנתה לעמ' 1 לחקירה החל מש' 1 ואילך שם עוד בפתח החקירה שאל החוקר את הנאשם, האם הוא מבין וקורא עברית? ולתשובת הנאשם בעמ' 2 ש' 2: "אני מבין וקורא קצת" כמו גם לשאלת החוקר בהמשך האם הוא מבין את החשדות? ולתשובת הנאשם בש' 4: "כן הבנתי את זה".

החוקר הוסיף ושאל את הנאשם, האם הוא מעוניין לספר את גרסתו? וזה האחרון השיב לו בחיוב ובלשון הנאשם: "כן כן בטח". ראה: ש' 6 בעמ' 2 להודעה.

המאשימה הפנתה לש' 15 ואילך להודעת הנאשם, שם מסר את גרסתו המלאה ולדבריו בסוף ההודעה לאחר שנשאל על ידי החוקר האם יש לו מה להוסיף הודה כי טעה:

"אני ידעתי שטעות שלי אין לי מה להוסיף" מפנה לעמ' 3 ש' 44-45.

ב"כ הנאשם השיב וטען כי למקרא תוכן ההודעה, ולאחר ששוחח עם הנאשם אשר מסר לו כי חתם על ההודעה מאחר ונתנו לו לחתום, מתבקשת מסקנה ברורה ולפיה הבוחן הוא זה שכתב את ההודעה.

גם אם ההודעה הוקראה לו, הנאשם לא הבין את תוכנה מאחר והבנתו את העברית הינה בסיסית ואין בכך די כדי לבסס הרשעה על סמך אותה "הודיה".

ההחלטה לקיים "משפט זוטא":

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, וטרם מתן החלטה האם יש מקום לקיים "משפט זוטא" מצאתי לנכון להפנות לנאשם מספר שאלות, על מנת שניתן יהיה להתרשם באופן ישיר באשר לרמת שליטתו בשפה העברית, אם בכלל.

הנאשם מסר כי הינו מתגורר בארץ משנת 1994, לא היה באולפן, עבד 22 שנה כמתדלק בתחנת דלק. נוהג עם GPS ועבר מבחן תיאוריה ברוסית. יודע אותיות, אך אינו כותב עברית.

היה בלחץ בחקירה ויכול להיות שהבין חצי ואף פחות מכך.

לא ידע שיש באפשרותו להתייעץ עם עורך דין וכי אילו ידע זאת היה משתמש בכך, זאת לצד דבריו כי החוקר הוא זה שדבר בחקירה, שאל אותו ומה שהבין אמר לו.

הנאשם נתבקש להסביר מה משמעותן של מספר מילים אשר הופיעו בהודעה וכן נתבקש להקריא חלק ממנה.

מפנה לעמ' 7 לפרוטוקול החל מש' 23 ואילך.

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, דברי הנאשם, כמו גם עיון בהודעה עצמה וטופס ההודעה על זכויות החשוד המצורף לה, **התעורר בליבי ספק האם אכן הנאשם הבין את ההליך המתנהל בעניינו ותוכן ההודעה, אשר כביכול הוקראה לו והוא חתם עליה.**

התרשמתי כי הנאשם מתקשה מאוד בקריאת ההודעה "ועל פניו נראה היה, כי הנאשם לא הבין מה פשר המילים "זכות היועצות".

מאחר והמאשימה מבקשת לראות בהודעת הנאשם "הודיה" במיוחד לו בכתב האישום, הרי שלא היה מנוס מבירור הנסיבות בהן נגבתה ההודעה וזאת על מנת שניתן יהיה לקבוע בוודאות כי הודעת הנאשם ככל שמדובר ב"הודיה" ניתנה חופשית ומרצון כמתחייב על פי **סעיף 12 לפקודת הראיות.**

לאור האמור לעיל סברתי כי יש מקום לקיים "משפט זוטא".

מפנה להחלטתי בפרוטוקול עמ' 8 ש' 13-18.

"משפט הזוטא":

בתיק הונחה בפניי הודעה אחת אשר נגבתה על ידי החוקר **נ/2** הכוללת טופס הודעה על זכויות החשוד וחקירת הנאשם (4 עמ') והנספח לה **תשריט** (סקיצה) התאונה אשר ברובו נערך ונרשם על ידי הנאשם ובחלקו על ידי החוקר **ת/1**.

אין חולק כי ההודעה הינה מיום 24/6/20 בעוד שהתאונה ארעה ביום 21/6/20 .

כאמור ההודעה תועדה בעברית ולא נכח מתורגמן לשפה הרוסית.

חתימות הנאשם הן אלה שמופיעות בהודעה.

על פניו ההודעה הוקראה לנאשם ואין אישור ולפיו קרא אותה בעצמו.

מטעם המאשימה העיד החוקר גובה ההודעה נ/2 .

מפנה לעמ' 8 לפרוטוקול מיום 27/7/20 החל מש' 23 ועד עמ' 13 ש' 20.

העד מסר כי הוא זה שערך את ההודעה וכי הגרסה בשורות 16-25 להודעה הינם דבריו של הנאשם.

עוד אישר, כי החתים את הנאשם על טופס זכויות חשוד טרם חקירה.

באשר לזכות ההיוועצות - מסר החוקר, כי לרוב הוא נוהג לגבות את ההודעה בזירת התאונה, אך כיוון שבמקרה זה הנאשם בקש להיוועץ עם עורך דין, לא גבה ממנו את ההודעה בזירת התאונה ביום 21/6/20 אלא בתחנת המשטרה ביום 24/6/20.

לשאלת בית המשפט, האם יש לו תיעוד על כך? השיב כי התיק אינו מונח בפניו.

לאחר שניתנה לו האפשרות לעיין בתיק החקירה אישר כי אין תיעוד ולשאלת בית המשפט כיצד הוא זוכר לומר זאת, השיב כי זו שיטת העבודה שלו.

מפנה לעמ' 9 ש' 14-5.

באשר לשפת החקירה - מסר לשאלת בית המשפט, כי בתחילה הוא משוחח עם הנחקר, מתרשם ממנו אם הוא יכול להבין את שפתו, האם הוא מבין וקורא עברית ואם הוא סבור שיש בעיה הוא מזמין מתורגמן.

בתיק זה התרשמותו הייתה כי הנאשם יכול להבין ולתקשר ברמה שהוא יכול לגבות ממנו את העדות וזה הספיק מבחינת חוק חקירת חשודים.

כאשר בית משפט מבהיר לחוקר, כי על פי **חוק חקירת חשודים**, יש לבחון כי הנחקר גם כותב עברית ואין די בשאלה שהוצגה לנחקר, השיב כי זה מה ששאל, **וכי לא חשב שיש צורך במתורגמן וכי לא תיעד את החקירה בתיעוד חזותי או קולי אלא בכתב בלבד.**

כאשר נשאל בחקירה נגדית על ידי ב"כ הנאשם, האם הוא יכול לאשר כי הקריא לנאשם את **נ/2** מסר החוקר תשובה בה פירט את אופן עבודתו במקום לתן תשובה קצרה ופשוטה תוך שהוא מבקש להדגיש כי הקריא לנאשם את החשדות וכי ציין בטופס את זכותו להיוועץ בעו"ד.

מפנה לעמ' 10 ש' 2-12.

כאשר נתבקש על ידי בית המשפט לחדד את תשובתו, זאת לאור שאלת הסניגור **אשר כי הוא אינו מקריא לנאשם את הדברים מילה במילה אלא מסביר לו על מה הוא חותם.**

מפנה לעמ' 10 ש' 15-23.

כאשר נשאל כיצד וידא שהנאשם הבין את זכויותיו, השיב כי הזכות המרכזית שלו הינה זכות ההיוועצות תוך שהוא מפנה **להודעה נ/2** וכי שאל אותו מספר פעמים כמו למשל, האם הבין את החשדות? האם מעוניין לספר את גרסתו? והנאשם ענה לו בחיוב.

החוקר הבהיר כי הוא נוהג לעצור את החקירה ולוודא שהנחקר מבין.

מפנה לעמ' 10 ש' 25 ואילך.

לשאלת ב"כ הנאשם האם יש דברים שאולי לא תועדו בחקירה אשר החוקר בגילוי לב כי יש דברים שלא נרשמים. **מפנה לעמ' 11 ש' 1-2.**

כאשר נשאל מדוע לא שאל את הנאשם האם הבין את זכותו להיוועץ בעו"ד, כשם ששאל אותו האם הבין את החשדות? השיב, **כי יכול להיות שזו טעות שלו.**

מפנה לעמ' 11 ש' 3-11.

לשאלת ב"כ הנאשם האם יש קושי אמיתי לזמן מתורגמן השיב בשלילה.

החוקר לא יכול היה לאשר באופן ודאי כי הנאשם לא קרא את החקירה, אך אשר, כי אכן אין תיעוד שהחקירה הוקראה לנאשם.

ייתכן והוא בעצמו עשה זאת, וכאשר הוא נתקל בקושי הוא מקריא לחשוד את כל החקירה מההתחלה ועד הסוף.

"ש. משהו הקריא לך (צ"ל: "לו") את החקירה ?

ת. אין תיעוד של זה. יכול להיות שאני בעצמי. אם אני נתקל בקושי אני מקריא לחשוד את כל החקירה מההתחלה ועד

הסוף."

מפנה לעמ' 11 ש' 12-20 .

כאשר נשאל על ידי בית המשפט כיצד הוא מסביר את עדותו לאור האמור בהודעה ולפיו ההודעה הוקראה לנאשם? השיב, כי יכול להיות שהקריא את ההודעה לנאשם וכי כאשר הוא שואל שאלה הוא גם מקליד. החשוד עונה מולו. הוא רושם ומקריא בקול מה שהוא מקליד.

כאשר נשאל האם הוא יכול לאשר כי מה שכתוב בהודעה זו אילו הם דבריו של הנאשם מילה במילה או שמדובר בתיעוד נוח לקריאה שלו השיב, כי זו גרסת הנאשם ואילו מילותיו של הנאשם.

כאשר ב"כ הנאשם הטיח בחוקר כי ישב עם הנאשם במשרד וכי מילים רבות מהחקירה הנאשם לא יודע מה זה, שב החוקר על תשובתו כי אילו מילותיו של הנאשם.

מפנה לעמ' 11 ש' 24 ועד עמ' 12 ש' 3.

לשאלת בית המשפט מדוע לא הזמין מתורגמן לשפה הרוסית או תיעד את החקירה לאור תשובת הנאשם בנ/2 כי הינו מבין את השפה העברית וקורא קצת? השיב :

" אני מבין. על פניו התרשמתי כשחקרתי אותו שהוא מבין וקורא ואני יכול לנהל איתו דו שיח"

מפה לעמ' 12 ש' 6-8.

כאשר נשאל האם בירר מה זה "קורא קצת" ? האם עשה לו מבחן קריאה? שהרי בסופה של החקירה הוא צריך לקרוא את ההודעה ולהבין השיב :

"אילו הדברים שלו. שישבתי מולו התרשמתי שהוא קורא ומבין"

מפנה לעמ' 12 ש' 9-11.

כאשר נשאל מדוע מצא לנכון בכלל לשאול את הנחקר האם הוא מבין וקורא עברית? והאם הוא שואל כל נחקר את השאלה הזו? השיב:

"לא. אני רוצה לבדוק מול מי אני יושב."

מפנה לעמ' 12 ש' 14-18.

כאשר נשאל מחד האם עלה בו ספק באשר להבנת הנאשם? אישר בחיוב:

"עלה בי ספק. אני מדבר עם האדם שיושב מולי".

מאידך, כאשר נשאל האם השתכנע שהנאשם מבין כל מילה בחקירה? השיב:

"אני משוכנע שהוא הבין הכול", לרבות זכות היועצות עם סניגוריה ציבורית.

מפנה לעמ' 12 החל מש' 19-27.

כאשר נשאל מי הוסיף את **התשריט ת/1** אישר החוקר כי הוא זה שהגיש לנאשם דף ובקש כי יצייר את התרחשות התאונה.

עוד מסר כי בקש מהנאשם כי יערוך מקרא בצד ימין למעלה וכי הנאשם רשם זאת בכתב ידו לפי הדברים שאמר.

מפנה לעמ' 12 ש' 29 ועד עמ' 13 ש' 8.

לשאלת בית משפט בשלב מאחור יותר מי רשם את הדברים? השיב **"חשבתי שיש קו מקווקוו"** אישר כי זה כתב ידו שלו.

כאשר נתבקש להבהיר מדוע לא ציין זאת מלכתחילה? השיב כי אינו יודע למה והוסיף פרטים נוספים אשר אין להם כל תיעוד בתשריט ת/1.

מפנה לעמ' 13 ש' 10-17.

כאשר נשאל מה רשום מול הספרה 3 ? השיב כי אינו יודע וכי ניתן לשאול את החשוד.

מפנה לעמ' 13 ש' 19-20.

גרסת הנאשם:

ההגנה לא בקשה להעיד את הנאשם מטעמה והסתפקה על פניו בשאלות שהציג לו בית המשפט .

המאשימה גם היא לא בקשה לעמת את הנאשם.

בעניין זה אין לי אלא להתרשם מתשובותיו לשאלות בית המשפט וכתב ידו בעברית בתשריט ת/1.

דין והכרעה:

ניתן להניח כי אילו הייתה החקירה נערכת בנוכחות מתורגמן או מתועדת בתיעוד חזותי או קולי כמתחייב על פי החוק, ולכל הפחות כפי שראוי נכון והוגן היה לעשות בתיק זה, גם אלמלא קיומן של הדרישות המחייבות **בחוק חקירת חשודים** ומקל וחומר לאחר כניסת החוק לתוקף, היו בידי בית המשפט ולו הכלים המינימליים הנדרשים לבחינת טענות ההגנה.

ואולם, בהיעדר תיעוד שכזה, אין בידי בית המשפט לפסוק אלא על פי התרשמותו ממה שמונח בפניו לצד הוראות החוק והכללים המחייבים כפי שנקבעו גם בפסיקה.

טענות ההגנה בדבר הפרת זכויות הנאשם בנסיבות תיק זה שלובות האחת ברעותה.

העובדה כי החקירה או שלב אזהרת הנאשם לא תועדו בתיעוד חזותי או קולי, זאת גם בהיעדר תרגום החקירה לנאשם לשפה הרוסית או תיעודה בשפת החשוד פוגעת באפשרות בית המשפט להסיר את הספק הנטען בשאלה האם אכן הופרו זכויות הנאשם, מהו היקפה אם בכלל והאם מדובר בפגיעה בעוצמה כזו אשר היה בה כדי לפגוע ברצונו החופשי של הנאשם.

ספק נוסף מתעורר לגבי השאלה מה היא אותה "הודיה" אם בכלל?

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, עדות החוקר ותשובות הנאשם לשאלות בית המשפט, כמו גם עיון **בנ/2 ות/1** הגעתי למסקנה כי אכן נפלו פגמים חמורים באופן ניהול חקירת הנאשם והבהרת זכויותיו.

מדובר בפגמים אשר בהצטברותם מעוררים ספק בשאלת רצונו החופשי ולכל הפחות יש בהם פגיעה במשקלה של ההודעה זאת לצד פגיעה בהליך ההוגן גם אם לא הופעלו אמצעים קיצוניים.

סבורני כי העובדה שהנאשם לא יכול היה לאשר את נכונות ההודעה בשל מגבלת השפה וזאת בהעדר מתורגמן או תיעוד כמתחייב היא כשלעצמה מהווה פגיעה ברצונו החופשי.

יחד עם זאת, אין בכך די ויש להמשיך ולבחון, האם מדובר בפגיעה בעוצמה כזו המצדיקה פסילת ההודעה כולה? או פסילה יחסית? או שמא מדובר בשאלה של משקל בלבד.

על פי החומר המונח בפניי בשלב זה של הדיון לא השתכנעתי מהנימוקים שיפורטו להלן, כי אכן מדובר בפגיעה כה קיצונית וחמורה ברצונו החופשי של הנאשם המחייבת פסילת ההודעה מלשמש הודיית נאשם כבר עתה.

משכך, אני קובעת כי בשלב זה **ההודעה נ/2 ות/1** יתקבלו כראיות בתיק.

החלטה סופית באשר לקבילותן ומשקלן, אם בכלל תינתן במסגרת הכרעת הדין, ולאחר שאשמע יתר הראיות בתיק, זאת כמובן בשים לב לפגמים שנמצאו עד כה.

האם מדובר בהודיה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות?

טרם הדיון בפסילת ההודעה עולה שאלה מקדמית: האם אכן מדובר בהודעה אשר הינה בבחינת הודיה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות?

סעיף 12 (א) לפקודת הראיות קובע:

"עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה ניתנה חופשית ומרצון"

מעיון בהודעה **נ/2 והתשריט ת/1** אין אמירה מפורשת של הנאשם כי הינו מודה בעבירות המיוחסות לו, אלא תיאור של עובדות המתארות את התרחשויות התאונה, תוך שהנאשם מציין להגנתו כי חשב שיש "קו מקווקו" לפנות שמאלה זאת לאחר שהבחין גם ברכב אחר שיצא שמאלה.

מפנה לנ/2 עמ' 2 ש' 25-26.

בהמשך כאשר נשאל על ידי החוקר מדוע לא בצע פרסה במקום אחר השיב:

"אני לא סמתי לב בדיוק לא הסתכלתי". (צ"ל צ.מ. : "שמנו") ש' 38-40.

בסוף ההודעה נשאל על ידי החוקר: "אתה מבין כי אילו היית בוחר לבצע את הפנייה במקום אחר שבו מותר לבצע פניית פרסה היית מונע את התאונה ?" השיב: **"כן נכון"**.

וכשנשאל בסוף החקירה האם יש לו מה להוסיף השיב: **"אני ידעתי שטעות שלי אין לי מה להוסיף" מפנה לש' 41-45.**

יחד עם זאת, באשר לאחריותו לתאונה מסר הנאשם כי **לא היה בינו ובין רוכב האופנוע מגע וכי הוא לא מבין מדוע רוכב האופנוע לא נתן ברקס אלא לקח שמאלה ונכנס בעץ.**

מפנה לעמ' 2 לנ/2 ש' 21-27 כן ש' 27-28.

מכאן לדעתי, עולה ספק באשר לשאלה האם אכן הנאשם מודה באחריותו לתאונה.

יחד עם זאת, **אני מוצאת בהודעת הנאשם בשלב זה ככל ומדובר באמירות כפי שנמסרו מפיו בבחינת דברים**

הקושרים אותו לאירוע ואשר יש בהם כדי לסייע בהוכחת האשמה משום הודיה.

זאת לאור דברי החרטה של הנאשם (אשר יש לומר כבר עתה כי נמסרו בתשובה לשאלה כפי שנוסחה והוצגה לו על ידי החוקר במילותיו של החוקר) ואשר לא ברור עד תום למה כוונתו, כמו גם העובדה כי ההגנה עצמה טענה בעמ' 5 לפרוטוקול כי הנאשם הודה בחלק מהדברים והמבחן המרחיב שאומץ בשיטת משפטינו למשמעותה של "הודיה" הכולל במסגרתה "כל עובדה המצביעה על אשמה או המובילה להוכחת אשמה" - ראה בספרו של **כב' השופט י. קדמי "על הראיות", חלק ראשון, החל מע' 2 ואילך מהדורה משולבת ומעודכנת בהוצאת דיונן** והפסיקה המאזכרת שם.

לא נעלמה מעיני הטחת ב"כ הנאשם בפני החוקר, כי ישב עם הנאשם במשרדו וכי מילים רבות מתוך החקירה אינן ידועות כלל לנאשם, ואולם יש להדגיש כבר עתה כי הנאשם בחר שלא להעיד בעדות ראשית מטעם ההגנה בעניין זה.

ברור, כי ככל ויתברר לאחר שמיעת מכלול הראיות, כי הדברים או חלקם לא נאמרו כלל מפיו של הנאשם, או כי נאמרו בגרסה אחרת יינתן לכך משקל בהכרעת הדין.

מבחני הקבילות להודיית נאשם:

השאלה העומדת לדיון הינה האם בנסיבות תיק זה עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה על פי **סעיף 12 לפקודת הראיות והמבחנים הנוספים שנקבעו בפסיקה** באופן וברמת הוודאות הנדרשת על מנת לקבוע כי אמרות הנאשם ב **2/ ובתשריט ת/1** נמסרו חופשיות ומרצון.

באשר להלכות המתייחסות לבחינת הוראות **סעיף 12 לפקודת הראיות** ראה בין היתר:

ע"פ 115/82 מועדי נ' מ"י, פ"ד לח(1) 197 וע"פ 9216/03 אלרז נ' מדינת ישראל מיום 16/1/06 .

על בית המשפט לבחון האם ניתן לומר כי לנחקר נשמרה יכולת הבחירה אם למסור "הודיה" אם לאו ובכך תושג ההגנה מפני פגיעה משמעותית ברצונו החופשי.

שתי מטרות עומדות בבסיס הסעיף, האחת, מניעת שימוש באמצעי חקירה פסולים על מנת לחלץ הודיות מפיו של נחקר בניגוד לרצונו והשנייה, מניעת קבלת הודאות שמהימנותן מוטלת בספק זאת מאחר ולא ניתנו מרצון חופשי.

בעקבות ההלכה בפרשת **יששכרוב ע"פ 5121/98 מיום 4/5/06** נוסף **מסלול נוסף מחוץ להוראות סעיף 12 לפקודת הראיות** לצורך בחינתה של קבילותה של הודיית חוץ של נאשם, הנגזר **מדוקטרינת הפסילה הפסיקתית** ולפיו, לבית המשפט שיקול דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח כי הראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פסקת ההגבלה.

עמוד 13

יוצא מכך, כי הודאת נאשם עשויה להימצא קבילה על פי המבחנים הקבועים בסעיף 12 לפקודת הראיות, אך להיפסל על פי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

פסילת ההודעה בשל הפרת זכות ההיוועצות בעו"ד.

טרם תחילת חקירה וככלל יש לאפשר לחשוד זכות היוועצות.

מדובר בזכות אשר הפכה לזכות יסוד בשיטתנו המעוגנת הן במסגרת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו - 1996 והן בפסיקה.

מדובר בזכות הנעוצה בזכות הנאשם להליך הוגן ולטעמי ניתן למצוא לה היום גם עיגון חקיקתי **בהוראת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי** המאוחרת, בבחינת טענת הגנה מן הצדק ביחס להגנות ההליך בכללותו ככל וזו לא מקוימת.

הנאשם לא היה עצור ואין עוד חולק בשיטתנו כי זכות זו עומדת גם לחשוד שאינו עצור.

יחד עם זאת, השאלה הנשאלת הינה מהו היקפה של אותה זכות ומהם התנאים הנדרשים לצורך הקביעה כי זכות זו אכן מולאה באופן מהותי וממשי או הופרה הפרה אשר יש בה כדי להביא לפסילתה של הודעה מלשמש "**הודיה**".

התשובה לשאלה נעוצה בכללים שנקבעו משך השנים בפסיקה תוך יישומם על פי נסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה.

ומן הכלל אל הפרט בתיק שלפנינו:

בנסיבות תיק זה מן הראוי היה כי החוקר יודא ביתר שאת כי הנאשם אכן הבין לאשורה את זכותו להיוועץ בעו"ד ויברר מפיו האם ויתר על זכותו.

הדברים נאמרים במיוחד לאור עדות החוקר עצמו (הגם שלא היה באפשרותו למצוא לה כל תיעוד בתיק החקירה), אשר מסר כי החקירה לא נערכה בזירה אלא מספר ימים מאוחר יותר, זאת מאחר והנאשם לדברי החוקר בקש להיוועץ בעורך דין.

דעתי הינה כי כאשר מדובר בנאשם אשר ברור גם לחוקר עצמו, כי אינו שולט בשפה העברית באופן מלא ואשר לא קרא את ההודעה בעצמו, הרי שגם אם על פניו נרשם בהודעה כי הודע לנאשם על זכותו להיוועץ בעורך דין לא ניתן לומר כי מתקיימת אותה וודאות ברמה הנדרשת להליך פלילי אשר יש בה כדי להסיר את

הספק, כי אכן התקיים בעניינו של הנאשם הליך חקירה תקין הוגן וראוי או כי הזכות ניתנה וקוימה באופן מלא שלם וממשי.

החקירה לא תועדה בתיעוד חזותי או קולי ולא התרשמתי מעדותו של החוקר עצמו כי היה בידו לאשר זאת באופן חד משמעי.

לא ברור עד תום מעדותו מה הוקרא לנאשם ומה לא ומה הנאשם הבין.

צודקת ההגנה בטיעוניה כי בנסיבות תיק זה היה על החוקר לוודא כי הנאשם ויתר על זכותו להיוועץ בעורך דין וכי משהדבר לא נעשה הופרה הזכות.

מקום שהזכות להיוועצות נרשמה והודעה לנאשם, אך לא מתקיימת הוודאות כי הנחקר הבין אותה עד תום לא ניתן לומר כי הזכות קוימה במלואה.

לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשם עובד כנהג מונית ונמצא בארץ 24 שנים וכי יש לו הבנה כלשהי בשפה העברית אך אין בכך די.

חיזוק לכך ראה בתשובת הנאשם לשאלת בית המשפט הם נאמר לו אם הוא רוצה להיוועץ בעו"ד: **"לו ידעתי הייתי משתמש בזכות הזו"**.

תשובת הנאשם לא נסתרה על ידי המאשימה.

מפנה לעמ' 8 לפרוטוקול מיום 27/7/20 ש' 4-5.

בעניין זה מפנה לפסק דינו של **כב' השופט א.שהם** בשבתו בבית המשפט העליון בע"פ 2868/13 **בפרשת אלישע חייבטוב** מיום 2/8/18 בהם אימץ את עמדתו של **כב' השו"דנציגר** ב"פרשת ראתב" הנ"ל.

לאחר בחינת מכלול הטיעונים והראיות בפניי נכון לשלב זה, כמו גם התרשמותי מדברי הנאשם ובהיעדר תיעוד לחקירה התעורר בליבי ספק האם אכן הנאשם הבין את זכותו להיוועץ בעורך דין והאם זכות זו ניתנה לו באופן ממשי ואמתי כמתחייב בנסיבות תיק זה.

מפנה לנוסחת האיזון אשר נקבעה על ידי הנשיאה דאז, כב' השו"ד בייניש בהלכת יששכרוב:

"...מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין ובהם: חשיפת האמת העובדתית, הלחימה בעבריינות וכן ההגנה על שלום הציבור

ועל זכויות נפגעי עבירה מחד גיסא: אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו מאידך גיסא.

נוסחת האיזון האמורה תיושם על פי שיקול דעתו של בית המשפט בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמות המידה המונחות... אמות מידה אלה נוגעות לאופייה וחומרתה של אי החוקיות שהייתה כרוכה בהשגת הראיה: למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה וכן שאלת הנזק מול התועלת החברתית הכרוכים בפסילתה. הדוקטרינה האמורה תהא כללית ומיושמת על כל סוגי הראיות, לרבות הודאות נאשמים"

(פסקה 76 לפסק הדין).

בהפעלת נוסחת האיזון בין האינטרסים המונחים, הן הציבורי מחד, בחתירה לחקר האמת ובהעמדת עבריינים לדין ומאידך האינטרס בדבר שמירת זכויות הנאשם להליך הוגן, ועל פי החומר המונח בפניי מצאתי לנכון לקבוע כי זכות הנאשם להיוועץ בעו"ד נפגעה, והגם שלא הייתה הפרה קיצונית ברמה כזו המביאה לפסילת "ההודיה" הרי שניתן לקבוע כי מדובר בפגיעה בזכות הנאשם להליך הוגן אשר יש בה כדי לפגוע או לכרסם במשקלה של "ההודיה".

לא ניתן לקבוע כי לא ניתנה לנאשם כלל זכות ההיוועצות אלא שהיקפה היה מצומצם ולא מספיק.

ואולם גם הייתי קובעת כי לא ניתנה לנאשם כלל הזכות להיוועץ בעו"ד אין הדבר מחייב בהכרח פסילתה של ההודעה.

מפנה בשנית לדברי הנשיאה דאז כב' השו' ביניש בהלכת יששכרוב:

"... פגיעה שלא כדין בזכות השתיקה או בזכות ההיוועצות בעורך דין תוביל לפסילת קבילותה של הודאת נאשם במסגרת סעיף 12 הנ"ל רק כאשר יש באותה פגיעה על פי אופייה ועוצמתה בנסיבות העניין כדי לפגוע באופן חמור בחופש הבחירה ובאוטונומיית הרצון של הנחקר במסירת הודאתו".

לא מצאתי בשלב זה להורות על פסילת ההודאה מנימוק זה לאחר הפעלת שני המבחנים הן הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות והן מחד דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

לא השתכנעתי כי מדובר בפגיעה קיצונית וקשה בזכויות הנאשם אשר היה בה כדי לפגוע ברצונו החופשי. כאמור, מדובר בחקירה אשר נערכה בתחנת המשטרה מספר ימים לאחר התאונה ולא בזירת התאונה.

גם אם אניח כי חקירת הנאשם לא נדחתה בשל בקשת הנאשם להיוועץ עם עו"ד, לא הוכח על ידי ההגנה כי החקירה נערכה תחת לחץ או איום כלשהו.

הנאשם עצמו גם לא העיד בעניין זה ולא סתר בעצמו את דברי החוקר.

יתירה מכך, לא התרשמתי מהעובדה כי הנאשם אינו שולט בשפה העברית על בוריה כי הוא אינו מבין כלל מה פרוש המילה "עורך דין" ותפקידו גם אם לא הבין את המילה "היועצות".

יוער שוב בעניין זה כי הנאשם עצמו באמצעות סוכן הביטוח בקש למנות לו עורך דין מהסניגוריה הציבורית.

פסילת ההודעה בשל הפרת הוראות חוק חקירת חשודים:

לאור מכלול הראיות המונחות בפניי כמו גם הוראות החוק, הגעתי לכלל מסקנה כי הוראות "חוק חקירת חשודים" לא קוימו במלואן וכמתחייב.

יחד עם זאת, אין די במסקנה כאמור לעיל והשאלה המרכזית העומדת לדיון הינה האם אי קיום הוראות החוק מחייב בהכרח פסילת ההודעה שהרי אין סנקציה חוקית בצדן של הוראות החוק, המורה על פסילתה שעה שהוראות החוק לא קוימו.

הסנקציה החוקית הקבועה בלשון החוק סעיף 5(3) לחוק נוגעת להליך משמעתי כנגד גובה ההודעה ולפיה השר לביטחון פנים ביחד עם הגורמים המפורטים בחוק יוכלו לקבוע כי הפרת הכללים הינה עבירת משמעת כהגדרתה **בחוק המשטרה, התשס"ו-2005** ותו לא.

משכך יש לבחון האם במצב דברים זה בו "הוראות חוק חקירת חשודים" שותקות" ניתן להורות על פסילת ההודעה מכוח המבחנים הקבועים **בסעיף 12 לפקודת הראיות**, כמו גם כלל הפסילה הפסיקתית וכללי הצדק הטבעי.

במצב דברים בו החקירה לא תועדה ואין בידי בית המשפט את מלוא הכלים כדי לבחון האם אכן היה בידי הנאשם לאשר את תוכן ההודעה, בין אם קרא אותה בעצמו או בין אם הוקראה לו, סבורני כי לא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת כי אילו הם אכן דבריו של הנאשם.

בעניין זה ניתן לומר וזאת בזהירות הנדרשת כי ניתן להניח כי בידי החוקר היה מידע מוקדם כלשהו על נסיבות התאונה עובר לחקירת הנאשם, שהרי החוקר גם נכח בזירת התאונה ביום התאונה וזאת מספר ימים לפני החקירה.

חוק חקירת חשודים קובע הוראות אשר תכליתן להסדיר את התנאים והאופן בו תתנהל חקירת חשודים, זאת על מנת מחד להבטיח כי זכויותיו של החשוד תישמרנה ומאידך כי יהיו בידי בית המשפט הכלים האובייקטיביים להגיע לחקר האמת ולבחון קבילותן של ראיות ואמינותן גם בחלוף הזמן ממועד ביצוע החקירה.

סעיף 3(1) לפקודת הפרוצידורה הפלילית (עדות), קובעת כי :

"משנרשמה כל הודעה כזאת בכתב, תיקרא בפני האדם שנחקר, והלה יתבקש לחתום עליה, ואם לא ידע קרוא וכתוב,

יתבקש לטבוע בה את סימנו"

חוק חקירת חשודים אשר הינו מאוחר לפקודה הנ"ל מגדיר מהי חקירה וקובע הוראות מפורשות ומיוחדות לחקירת חשודים.

אין חולק כי מדובר בחקירה ובחשוד וכי הוראות החוק חלות הן על גביית ההודעה נ/2 ות/1.

אין גם חולק כי החקירה התנהלה בתחנת המשטרה.

חוק חקירת חשודים מסדיר בין היתר את הכללים בדבר שפת החקירה תיעוד החקירה ואופן ניהולה בהתאמה בתחנת המשטרה או מחוצה לה.

סעיף 2 לחוק קובע:

"חקירת חשוד תתנהל בשפתו או בשפה שהחשוד מבין ודובר אותה לרבות שפת סימנים".

סעיף 8 (3) לחוק החוסה תחת פרק "ב" לחוק והקובע לעניין חקירת חשוד בתחנה קובע:

"היה לשוטרי יסוד להניח שהחשוד אינו יודע קרוא וכתוב או שהוא אדם עם מוגבלות, המקשה עליו לאשר את נכונות תיעוד החקירה בכתב, תתועד החקירה בתיעוד חזותי או בתיעוד קולי"

מכאן אתה למד כי המחוקק מצא לנכון לקבוע הוראת חוק מפורשת המטילה על השוטרי אחריות מוגברת לוודא כי אכן החשוד יוכל לאשר את נכונות תיעוד החקירה וברור כי כאשר קיים ספק הרי שיש להפעילו לטובת החשוד ולא להיפך.

סבורני כי בנסיבות תיק זה היה מקום לתעד את חקירת החשוד בתיעוד חזותי או קולי ולכל הפחות לדאוג לזימון מתורגמן ואולם אף אחת מפעולות אלה המתחייבות בנסיבות תיק זה לא נעשתה.

החוקר אכן ניסה לבדוק את רמת השליטה של הנאשם בשפה העברית, אך מדובר בבדיקה חלקית ושטחית ביותר ולא ניתן לומר כי החוקר יצא ידי חובתו.

הנאשם נשאל אם הוא מבין את השפה העברית ואך ורק אם הוא קורא עברית.

מבחן הבנת השפה בה נחקר:

הנאשם כן אישר כי הוא מבין עברית.

החקירה התנהלה ותועדה בעברית, ובכך התקיים על פניו התנאי הקבוע בסעיף 2 לחוק, אך בכך לא די.

יש לבחון האם יש לנאשם את אותה מסוגלות לאשר את תוכן ההודעה שנגבתה ממנו.

מבחן הקריאה והכתיבה:

הנאשם כלל לא נשאל אם הוא כותב עברית ובאשר לקריאה השיב כי הוא קורא קצת.

מפנה 2/ לחל מעמ' 1 ש' 1 ועד עמ' 2 ש' 2.

העובדה כי החוקר מצא לנכון לשאול את הנאשם מלמדת אף היא כי החוקר לא היה בטוח בשליטת הנאשם בשפה העברית.

החוקר עצמו מסר בעדותו בבית המשפט כי אכן עלה בו אותו ספק.

מפנה לעמ' 12 לפרוטוקול כאמור לעיל.

עוד טרם ההחלטה אם לקיים "משפט זוטא" אם לאו ולאחר שהקראתי לנאשם חלק מההודעה **2/** התרשמתי באופן ישיר כי לנאשם קושי בקריאה.

באשר **לתשריט (סקיצה) 1/ת** הנאשם כלל לא נשאל אם הוא כותב עברית ואף לא השיב על כך.

החוקר אישר בחקירתו כי חלק מהדברים אף נרשמו על ידו.

לסיכום, הרושם המתקבל הינו כי אצל הנאשם התקיימה אותה מוגבלות בהבנת השפה לצורך אישור ההודעה המחייבת תיעוד חזותי או קולי של החקירה, גם אם זו אכן הוקראה לו מילה במילה, מה שלא הוכח בפניי מעבר לכל ספק.

המאשימה מצידה טענה כי גם אם החקירה לא תועדה אין בכך כדי להורות על פסילתה תוך שהיא מסתמכת על האמור בהחלטתו של **כב' השו' פרי בת"ד 404-09-14 בעניין מ"י נ' אדוה אטיאס**.

ההגנה מנגד לא הציגה כל פסיקה בה נפסלה הודעה בנסיבות דומות.

קראתי בעיון רב את ההחלטה **בפרשת אטיאס הנ"ל**, אלא שיש לערוך אבחנה בינה ובין התיק שבפניי.

בפרשת אטיאס הנ"ל נערך תיעוד חזותי (סרטון) של ניסוי שדה ראייה וגרסתה המרכזית הנאשמת יכולה הייתה להיבחן באמצעים אובייקטיביים גם אם חלק מהראיות לא תועדו (שיחה בין קצין היחידה לנאשמת במועד הראשון ואי תיעוד חזותי של האזהרה והעמדת הנאשמת על זכויותיה).

יתירה מכך ואף ביתר שאת, אין מדובר בחוסר תיעוד הנוגע לשפת החקירה ואין מדובר במי שאינה דוברת את השפה ואינה יכולה לאשר נכונות ההודעה שנגבתה ממנה.

במקרה שלפנינו ועל פי החומר שהונח בפניי אין כל תיעוד חזותי או קולי ביחס להודעה או אמרה כלשהי שנמסרה על ידי הנאשם.

סבורני כי על אף שהוראות חוק חקירת חשודים "שותקות" בעניין פסילת ההודעה או משקלה אין בית המשפט פטור מהכללים המחייבים בחינת קבילותה של הודעה על פי המבחנים החיצוניים לחוק והמחייבים, הן אלה בסעיף 12 לפקודת הראיות והן מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, זאת גם לצד הכללים בדבר ניהול הליך צודק והגון, מקום בו הופרו הוראות החוק.

התרשמתי כי על אף קשיי הקריאה, הנאשם הינו בעל מסוגלות כלשהי לכתוב ולקרוא ולו בסיסית, אם כי לא ברמה הנדרשת להבנת ההליך הפלילי שהתנהל בעניינו.

לצד זה לא התרשמתי כי מדובר בפגיעה קיצונית ומשמעותית ברצונו של הנאשם אשר ניתן לקבוע כבר בשלב זה כי התקיימה בה אותה רמת פסול המצדיקה פסילתה כבר בשלב זה של ההליך.

זכות הנאשם להליך הוגן אף היא נפגעה ויש בפגיעה זו כבר בשלב זה כדי לפגוע במשקלה של ההודעה. החלטה סופית בעניין קבילותה של הראיה תינתן כאמור גם ביחס לטענה זו בהכרעת הדין.

סוף דבר, ולסיכום הנני קובעת בשלב זה כי זכויותיו של הנאשם, הן הזכות להיוועץ בעורך דין והן הזכויות על פי חוק חקירת חשודים נפגעו, אלא שאין בידי בשלב זה די כדי להורות על פסילה של ההודעה.

החלטה סופית בעניין קבילותה ומשקלה אם בכלל של ההודעה (נ/2 ו-ת/1) תינתן בהכרעת הדין ולאחר שמיעת מכלול הראיות בתיק

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, במעמד

עמוד 20

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הנוכחים.